

A584905

7. 88 63.

Сніводник

2000 4477 n

НАЦІОНАЛЬНА
ПАРЛАМЕНТСЬКА
БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНИ

27/05/1941 14-31 400

14-31 400

7. 8. 6.

Наш народний гімн.

Ще не вмерла Україна,
Ні слава, ні воля,
Ще нам, братя молодії,
Усміхнеться доля.

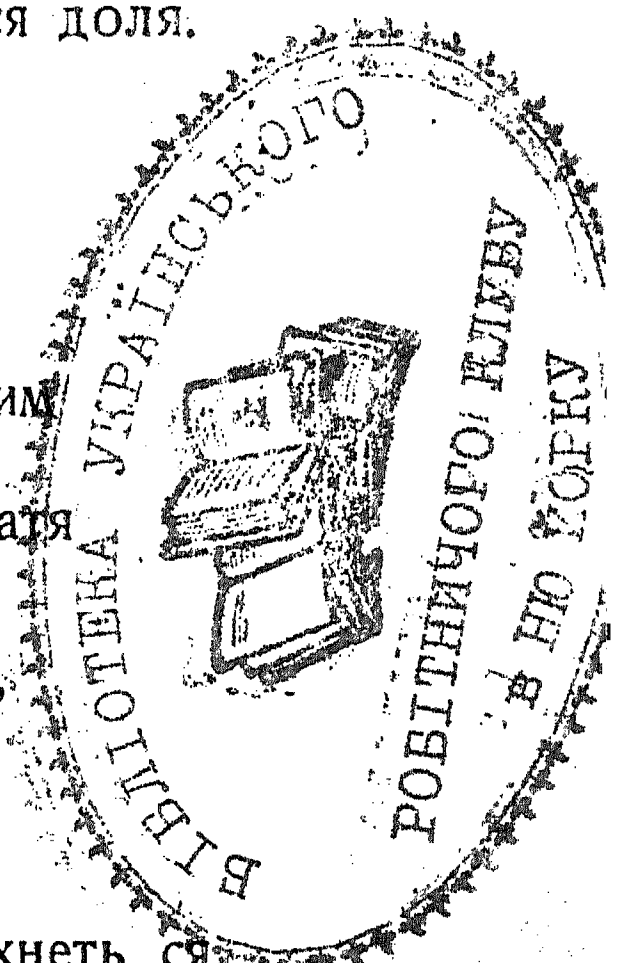
Згинуть наші вороженьки,
Як роса на сонці, —
Запануєм і ми братя
В нашій сторонці.

Душу тіло ми положим
За нашу свободу
І покажем, що ми братя
З козацького роду.

Та як станем разом, братя,
Від Сяну до Дону,
В своїм краю панувати
Не дамо нікому.

Чорне море ще всміхнеться,
Дніпро ще зрадіє,
Ще над Галич, Буковину
Доленька наспіє.

Душу тіло . . .

2732445

Сильна воля, праця щира
Ще свого докаже,
В Україні ще ся волі.
Пісонька розляже.

За Карпати відобеть ся,
Згомонить степами,
України слава стане
Поміж народами.

Душу тіло . . .

З наших предків кожу дерли,
На паль їх вбивали,
А таки нас не пожерли
Вороги зухвалі.

Плила кровця, червонила
Степи і могили —
Наші груди запалила
Огнем волі й сили.

Душу тіло . . .

Що козацтву не удалось —
Те нам довершити,
Ворогів десь тільки взялось
Треба їх провчити!

Рідний краю, Україно,
Благослови діти,
Йдем за тебе, за єдину
Боротись, терпіти.

Душу тіло

Не пора! . . .

Не пора, не пора, не пора
Москалеви й Ляхови служить:
Довершилась України кривда стара, —
Нам пора для України жить.

Не пора, не пора, не пора.
За неvigласків лить свою кров,
І любити царя, що наш люд обдира, —
Для України наша любов.

Не пора, не пора, не пора
В рідну хату вносити роздор!
Най пропаде незгоди проклята мара!
Під України єднаймося прапор!

Бо пора се великая єсть:
У завзятій, важкій боротьбі
Ми поляжем, щоб волю і славу і честь,
Рідний краю, здобути тобі!

Іван Франко.

Розвивай ся, ти високий дубе...

Написав Іван Франко.

(На звісну ноту).

Розвивай ся, ти високий дубе,
Весна красна буде!
Розпадуть ся пута віковії,
Прокинуть ся люди.

Розпадуться пута віковії,
Тяжкії кайдани,
Непобіджена злими ворогами
Україна встане.

Встане славна мати Україна,
Щаслива і вільна,
Від Кубані аж до Сяна річки
Одна нероздільна.

Щезнуть межі, що помежували
Чужі між собою,
Згорне мати до себе всі діти
Теплою рукою.

„Діти-ж мої, діти нещасливі,
Блудні сиротята,
Годі-ж бо вам в сусід на услужі
Свій вік коротати!

„Піднімайтесь на сьвятеє діло,
На щирую дружбу,
Та щоби ви чесно послужили
Для матери службу.

„Чи ще-ж то ви мало наслужились
Москві і Ляхови?
Чи ще-ж то ви мало наточились
Братерської крови?

„Пора діти, пора поглядіти
Для власної хати,
Щоб газдою не слугою
Перед сьвітом стати!“

Розвивайся ти високий дубе,
Весна красна буде!

Гей вставаймо, єднаймо ся,
Українські люди!

Єднаймо ся, братаймо ся
В товариство чесне,
Най братерством, щирими трудами
Вкраїна воскресне!

Січовий марш.

Наша Січ нам — рідна мати,
А убогий край — наш батько,
Ми придбать їм волі хочем
І осьвіти й сил багацько...

Наш народ братерство любить,
Вбогим він за оборонця,
Сповнен віри він сьвятої
В царство правди, царство сонця!

Христя Алчевська.

3. серпня 1908. р. Найгайм.

ГИМН.

Вічний революціонер —
Дух, що тіло рве до бою,
Рве за поступ, щастє й волю, —
Він жиє, він ще не вмер.
Нї попівськії тортури,
Нї арештів царських мури,
Ані війська муштровані,

Ні гармати лаштовані,
Ні шпіонів ремесло
В гріб его ще не звело.

Він не вмер, він ще жиє!
Хоч від тисяч літ родив ся,
То аж вчора розповив ся
І о власній силі йде! —
І простує ся міцніше,
І спішить туди, де дніє...
Словом сильним, мов трубою
Міліони зве з собою,
Міліони радо йдуть,
Бож се голос духа чуть.

Голос духа чути скрізь:
По курних хатах мужицьких,
По варстатах ремісницьких,
По місцях недолі й сліз.
І де тільки він роздасть ся,
Гинуть сльози й сум нещастя,
Сила родить ся й завзяте —
Не ридать, а здобувати
Хоч синами, як не собі,
Кращу долю в боротьбі.

Вічний революціонер —
Дух, наука, думка воля
Не уступить пітьмі поля,
Не дасть спутатись тепер,
Розвалилась зла руїна,
Покотила ся явіна, —
І де в світі тая сила,
Щоб в бігу єї спинила,
Щоб вгасила, мов огонь,
Розвидняючий ся день?...

Іван Франко.

„Січ” в поході.

Написала Віра Лебедова.

Музика Дениса Січинського.

Tempo di marcia

Грає трубка в ряд ста-вай! черво-ні - є ленти цвѣт
По-зір, молод хлопче, май в пра-во! в лі-во! Січ в похід!
Машеру-ють, піснь лунає - є пі-дойма - є в жилах кров
в такт о - ден всім сер-це гра - є. спільна дум-ка морщить бров!

Сурма грає в ряд ставай!
Червоніє ленти цвѣт,
Позір молод хлопче май!
В право! в ліво! Січ в похід!

Машерують, піснь лунає,
Підймає в жилах кров,
В такт оден всім серце грає,
Спільна думка морщить бров.

Вють ся наче довгий змії,
Курень в похід! крок держи!
Мов герої йдуть на бій
Та не крові не з людьми.

Як ударить дзвін в тривогу,
Як затліє стріха хат,
Линуть хлопці на підмогу
Чи там ворог чи там брат.

Наче в танець Січовик
У огнисту скаче піч,
Бо до жару з діда звик,
Бо страху не знає „Січ“.

А за труд свій за посьвяту
Лаврів слави не беруть,
Бо найкращу дасть їм плату
Власне серце, власна груди.

Гимн руських хлопів радикалів.

Написав ІВАН ФРАНКО.

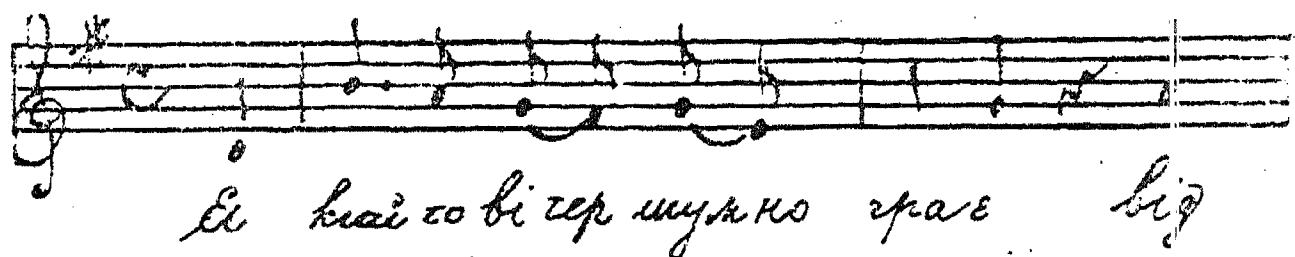
Який то вітер шумно грає
Від Сяну, Прута до Карпат?
Яке то диво визирає
Із тих нужденних хлопських хат?
Гей-же враз, гей-же враз гукнемо
Аби й сліпії нас пізнали:
„Ми є ті, що вас всіх кормимо, —
За всіх вас терпимо, —
Ми руські хлопи радикали,
Що звергли темноти ярмо!“

Ми ті, щогнули ся як лози,
Були покірні як вівця,
Котрим неволя, кров і сльози
Ще не доїхали кінця.

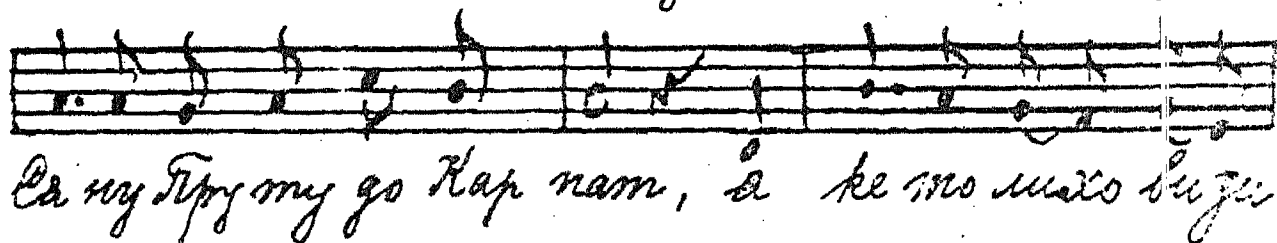
Гей-же враз і т. д.

Ми ті оферми, ті рекрути,
Гарматне мясо на війну,
Ті, що їх кривди й голод лютий
Жене за море в чужину.

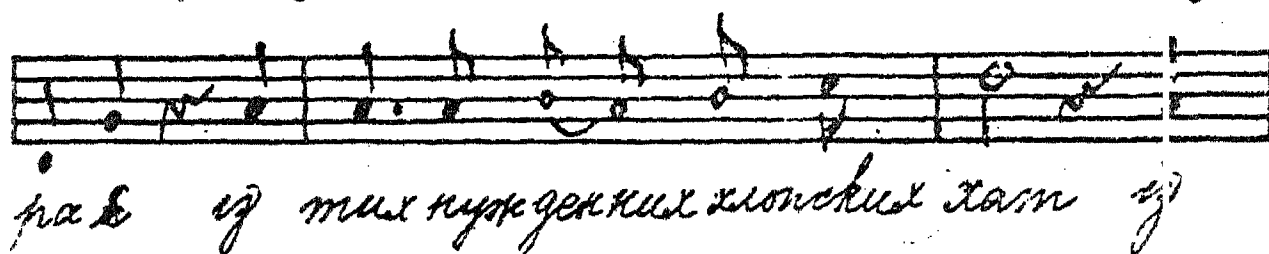
Гей-же враз і т. д.

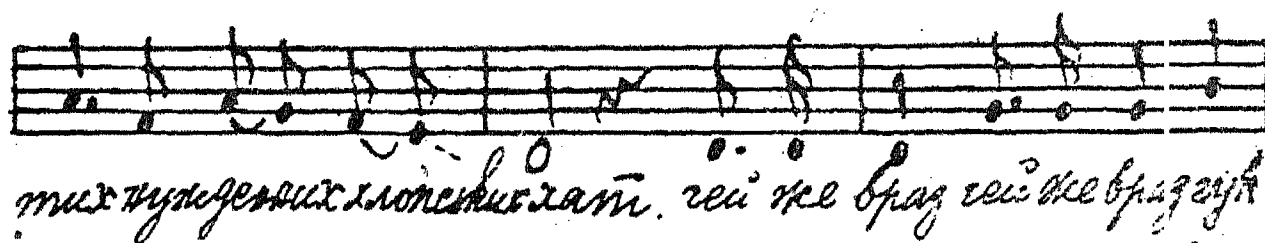
Ей кляі го ві гер шуяно грає віз

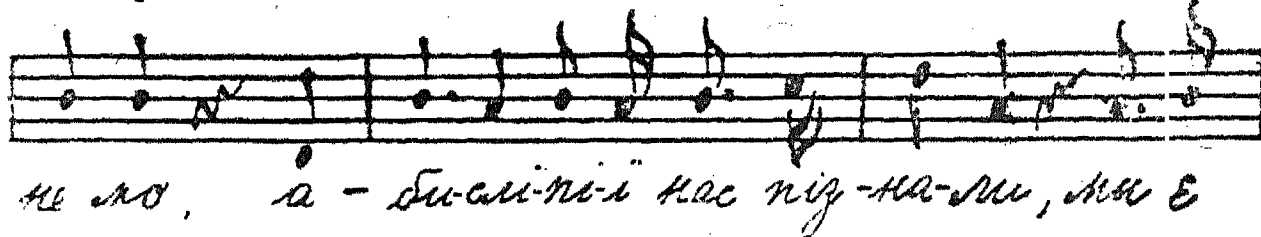
Са ну Пру ту до Кар пат, а ке то мило ви жу

рає у тих нужденних хлопских хат у

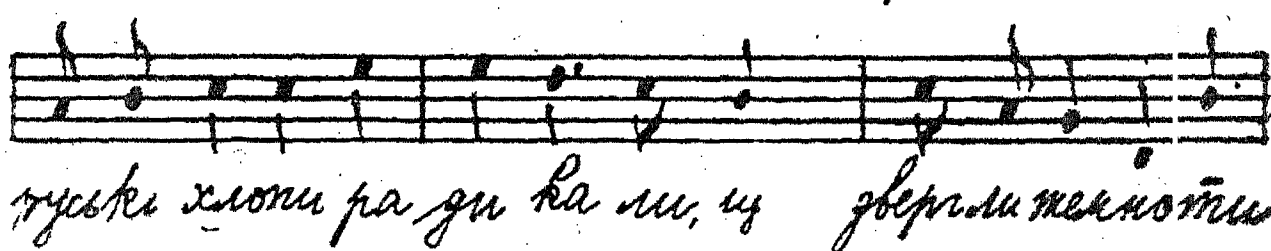
тих нужденних хлопских хат. гей же браз гей же браз гей

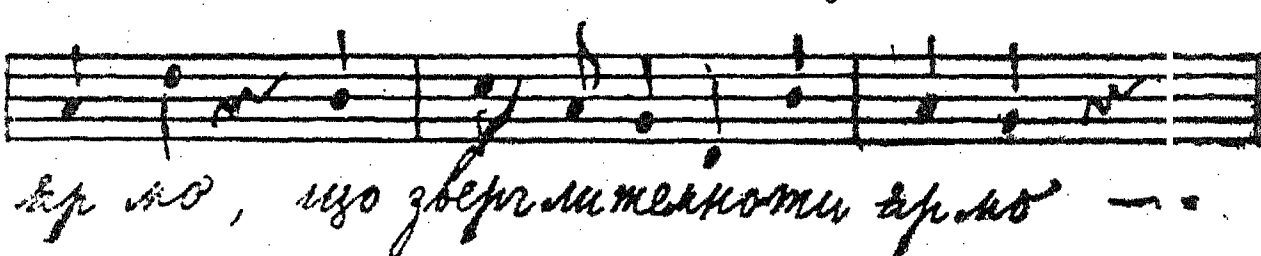
не мо, а - би-лі-лі нас пі-на-ли, ми є

ти що вас всіх кор ми мо за всіх вас тер ти мо, ми

туськи хлопи ра ди ва ми, у зверли темноти

ар мо, що зверли темноти ар мо

Ми ті, котрим заперті двері,
Запертий до свободи шлях,
Ми маєм права на папері,
А обовязки на плечах.

Гей-же враз і т. д.

Та вже не довго тої муки!
Нам час не дати ся на глум:
Здіймуть ся дружні хлопські руки
І просвітліє хлопський ум!

Гей-же враз і т. д.

Ми хочем вчитись, поступати,
Бо кривда є сестрою тьми;
Для себе хочем працювати
І бути люди між людьми!

Гей-же враз і т. д.

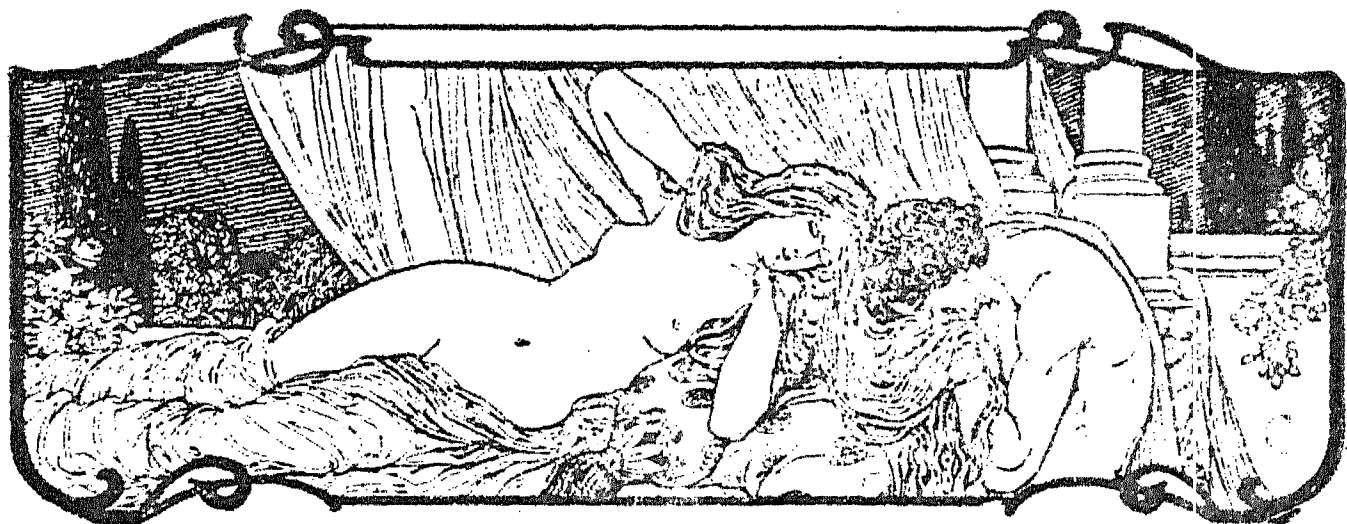
А всіх, що явно або тайно
Нам ладять пута і ярем
Всіх дармоїдів радикально
Ми з свого краю виметем!

Гей-же враз і т. д.

(Печатане в Гр. Голосі і других виданнях).

 Кождий, що не хоче жити в попівській темряві — най прочитає собі книжочку Дра Т. Бартошека: „Новітна суспільність і церква“. — Коштує 60 сотиків. Висилає: Книгарня Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ринок 10.

Співанка людей праці і науки.

Написав Александер К-а.

Шалійте, шалійте, скажені кати!
Годуйте шпіонів, будуйте тюрми:
До бою сто тисяч поборників стане,
Пірвем, пірвем пірвем ті кайдани!

За правду, за волю ми станемо враз,
Ланци ні багнети не пострах для нас,
Бо вольного духа не скути в кайдани,
Біда, біда, біда вам, тирани!
Робітники духа! робітникам всім
Ми руки подаймо, на бії їх ведім,
Бо спільна усіх нас злучила недоля:
І труд, і піт, і кров, — кнут, неволя!
За правду, за волю і т. д.

Від краю до краю не громи гудуть,
Робітників полки злучені ідуть,
І поклик рокоче: вставайте народи,
Прийшла пора, пора, — день свободи!
За правду, за волю і т. д.

Підвалини сьвіта валять ся старі,
Поблідли нероби, дрожать опирі,

Бо зоря свободи вже сходить яскрава!
Для всіх, для всіх, для всіх рівні права:
За зраду, за волю і т. д.

І вольні народи, як добрі брати
Полинуть до сонця, до щастя мети,
Розкуєсь, двигне ся і наша родина; —
Одна, сильна вільна Україна! . . .
За правду, за волю і т. д.

УВАГА: Сю пісню уложив автор спершу на велике студентське віче, що відбуло ся в днях 8. і 9. марта 1889. р. в ратушевій салі у Львові в ціли запротестованя назадницьких заряджень тодішного міністра просьвіти бар. Гавча. Її відсьпівано о год. 11. в ночі з 8. на 9. марта перед намісництвом. Намісником був тоді бр. Казимір Бадені. Б р. 1890 подав автор сій пісні таку форми, в якій її печатаємо.

Взяв би я бандуру . . .

Взяв би я бандуру, настроїв, заграв,
Щоби голос пісні до небес лунав.

Нивами водами понад лугів цвіт
Гей летіла-б пісня у далекий сьвіт.

Линула би пісня мрій моїх дитя

Між зневіру внесла новий клич житя.

До борби кріпила за добро, красу,
За бездольнний нарід, за справу сьвяту.

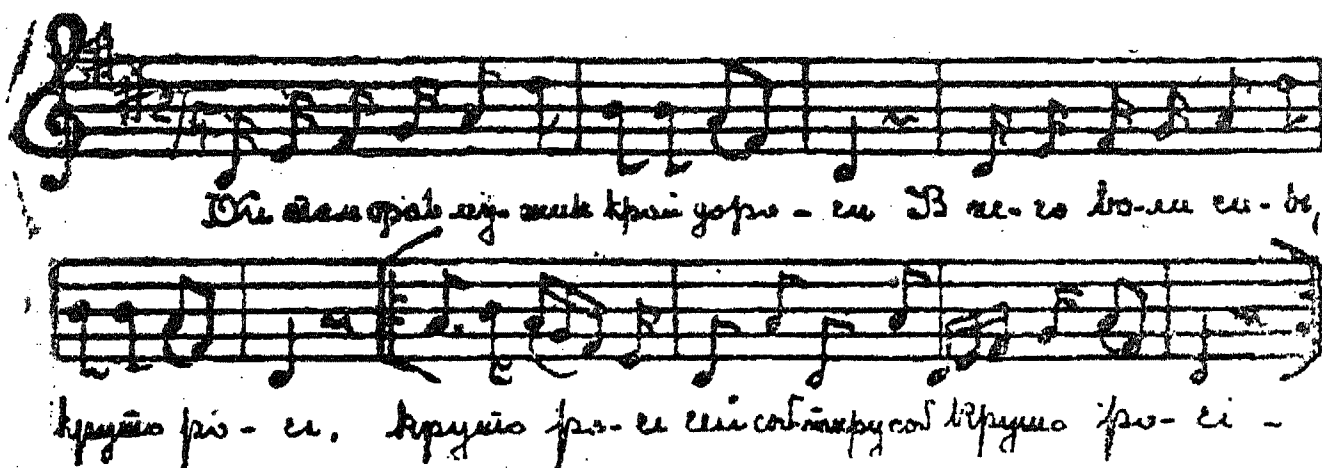
Линула би пісня, гей той цвіт вишень,
Солодка як мрія, палка як огонь.

А де-б не торкнулась крайчиком крилець,
Там спливала-б радість до сумних сердець.

Інтерпеляція посла Е. Брайтера і тов. до Є. Е. пана
дра Кербера, яко управителя Міністерства Судівництва.

Прокураторія державна в Коломиї сконфіскувала слі-
дуючий вірш Народного календаря:

Хлопська пісня.

Ой там орав мужик край дороги,
В него воли сиві крутороги.

Крутороги сиві поганяє,
І таку собі пісню співає:

Гей! Ти мужичіє, Братя милі!
Що маєм робити сеї хвилі?
Розбив Москаль нашу „Січ“ єдину
Узяв у неволю Україну.

Та є такі драби межі нами,
Що хотять робить нас Москалями!
Гей ви москвофіли ви кацапи,
Гей ви проклятущі рубльохапи!

Таж то чути всіми вже сьвітами,
Що москаль бє нарід нагайками,
Нашу рідну мову зневажає,
Тай ще нас хахлами називає.

Тай ви народовці під'упали,
Щосьте з кацапами разом стали.
Хоть ви патріоти на папері,
Та що ви робили в „новій ері“?

Ляхи вам у очи зазирали
А ви наші віча розбивали!
Бо вам із народа та вигода,
Щоби дерти шкіру із народа.

А ви, лазуїтські Василіяни,
Ідїть до Африки між поранів
А нам вас до хрїну тут потреба
Ми і без вас графимо до неба!

Ой вже давно тїї часи втекли,
Як ви людей живцем в огни пекли,
Миж не дурні вівці в чистім полію,
Щоб ви в римську вели нас неволю.

Тож як стануть разом людські діти,
Будете тікати аж сопіти. —
Ой та задудніло в синих горах
Що пани шахрують при виборах.

Та не дадуть ради навіть графи,
Як ми вхопим хлопські параграфи.
Та заплачуть ревно паньські діти,
Як ми зачнем страйки заводити.

Та і хруням стане в очах темно,
Як ми на них бойкот покладемо.
Най же дροжить зволоч сяка-така,
Бо ми внуки Гонти й Залізняка.

Нехай враже серце страх стискає,
Бо в нас козацька кровця грає,

Най по цілім світі ідуть вісти,
Що ми радикали — соціялісти!

Клим Обух.

Позаяк після нашого погляду та конфіската є безза-
садна, тому запитуємо В. Е..

В який спосіб хоче В. Е. сю конфікату усправедливити?
Протокол засідання Ради державн. з дня 17. марта 1904.

НАЦІОНАЛЬНА
ПАРЛАМЕНТ **Марсельєза.**

(Гімн з часів Великої Французької революції 1789—1804 р.)
УКРАЇНИ

345
1731445

Уперед ве - ред си - ни ро - ди - ни славної
день вже на - ступ - ив бу - про - ти на - шо - ї кри -
ї - ни во - рог злий прапор розпу - стив во - рог
злий прапор розпу - стив їм ван не чути а - кі по
селах у - ло - ги стани роз - да - лись? Чи
наших кривих не - ве - се - лях - во - рожа опи - сав
лись. До збро і, гро - ма - го! (та - бай - мо
у - ря - ди щоб вра - жо - ю кро - -
вю за - лить бо - роз - ги! До.

Вперед, вперед сини рідини!
Славутний день вже наступив.
Супроти нашої країни
Злий ворог прапор розпустив. (2 р.)
Чи вам не чуть, які по селах
Усюди стони роздалися?
На наших кривних невеселих
Ворожі спіси піднялись.

До зброї громадо!
Ставаймо в ряди,
Щоб вражою кровю
Залить борозди.

Чого шука отся ватага
Рабів обурених на вас?
Кого ляка єї зневага?
На кого пута ті? На нас! (2 р.)
На нас бездольні громадяни,
Хотять той сором нанести,
Щоб кинуть знов на нас кайдани
Та під неволю підвести!

До зброї, громадо! і т. д.

Ні, трепотіть ви, людоїди
І ви, ганебні зрадники!
Ось, ось час помсти наш надійде,
На вас знайдуть ся местники (2 р.)
Підіймуть ся і стар і молод,
Не забракує юнаків, —
Навіють вам на серце голод
І потрощать вам всі кістки.

До зброї громадо! і т. д.

О ти, сьвятая любов родини
Ти нашу помсту уміцни!
Ти волю нашої країни,
Єї ти честь відборони! (2 р).
Під нашим прапором побіда
Хай з'явить ся на поклик твій,
Потім на нас на вічні літа
Свободи духом ти повій!

До збруї, громадо! і т. д.

Дмитро Макогон.

Січова пісня.

(На ноту: Чи-ж се тая керниченька).

Чиж то тоє товариство
Що піп виклинав?
Тай староста з жандармами
Його розганяв?

Гей! Гей! тримаймо ся
Вороженькам не даймо ся
Побіда буде!

Один дав-би нас у пекло
Другий в кримінал,
А знов иньший з глузду сходить,
Що хлоп радикал. —

Гей! Гей! і т. д.

Най всі темні й чорні духи
Дадуть нам спокій,
Хлоп вже нині не худоба,
Має розум свій.

Гей! Гей! і т. д.

Ми лиш хочемо для себе
Право се найти,
Що його нам зрабували
Вороги — кати. —
Гей! Гей! і т. д.

Ми не можемо держатись
Всіх попівських рад,
Ми самі завести хочем
В світі кращий лад. —
Гей! Гей! і т. д.

Знайте наші вороженьки
Що ми козаки,
І за нарід український
Віддамо й жите.
Гей! Гей! і т. д.

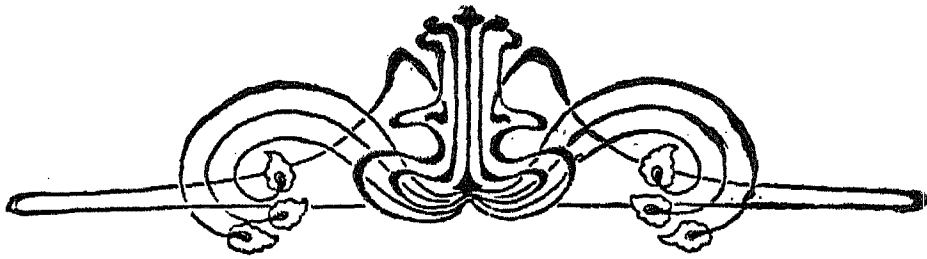
Гей молодь Вкраїнська.

Гей молодь Вкраїнська	Насталь свого духа
Під прапором стань,	І в огонь жени,
Спини люту бурю	У бій за Україну
На будуче глянь.	З ворогами йди.

Під стяг малиновий
У ряд січовий,
Ставай сьміло й бодро
Хлопче молодий.

До Січи гуртуй ся
І у Січи будь.
За рідну Україну
Настав свою грудь.

Бо лише у Січи
Ти правду знайдеш,
І сьміливим кроком
Наперед пійдеш.

Лунає пісня.

(На нуту: „Горе приспало“.)

Лунає пісня
Прутом несеть ся,
На тихих філях
У море ллеть ся.
Гай, гай,
Чорне море грай,
Раз, два, три,
Час вже до борби.

Човен дрімає
В тихім вирею,
З нього спливає
Пісня борнею.
Гай! Гай! і т. д.

Тисяч козацтва
В ньому гукає,
А Прут до моря
Вісти зсилає.
Гай! Гай! і т. д.

Звіщає море
Що йде козацтво,
Що вже настало
Нове юнацтво.
Гай! Гай! і т. д.

Що се козацтво
В бою завзяте,
З ним ся не в силі
Ніхто рівнати.

Гай! Гай! і т. д.

Що на Підгірю
І в горах всюди,
В „Січ“ лиш новітню
Тягнуть ся люди.

Гай! Гай! і т. д.

Що отамани
Там їх вправляють,
І вічно труби
Мило лунають.

Гай! Гай! і т. д.

Що рай там любий
Любо там жити,
Хто лише хоче
Січи служити.

Гай! гай! і т. д.

Море зачувши
Таку розмову,
Шле скоро вісти
У філь Дніпрову.

Гай! Гай! і т. д.

Щоб сповістити
Січи руїні,
Щоб звеселити
Серце Україні.

Гай! Гай! і т. д.

Щоб вони стали
З нами до бою,
А тоді слава
Наша горою.
Гай! Гай! і т. д.

УКРАЇНА.

Написав Володимир Самійленко.

Наша славна Україна,
Наше щастя і наш рай!
Чи на сьвітї є країна
Ще милїйша за наш край?
І в щасливі й злі години
Ми для неї живемо,
На Вкраїні й для Вкраїни
Будем жити й помремо...

Нас не зможуть супостати
Взяти в кайдани свої:
Ми бороним наші хати,
Наші тихії гаї.
Не вмирає наша слава,
Не вмирає наша честь,
Бо живе в нас сила жвава,
Бо робітники в нас єсть.

Гей, хто хоче всім свободи.
Поєднаймо як брати!
Сонцем правди, сьвітлом згоди,
Боже, шлях нам осьвіти!
Хай забудеть ся недоля
І неслава давних літ,
Щастяж рівне й рівна воля
Засіяють на ввесь сьвіт!

Вечірня пісня.

Написав Володимир Самійленко.

Тихесенький вечір
На землю спадає
І сонце сідає
В темнесенький гай.
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось?
Іще не лягай!

Сьвіти ще годину,
Бо рано ще спати,
Милуй нас як мати,
Теплом обгортай.
Ой сонечко ясне.
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось?
Іще не лягай!

Без тебе так страшно
І темно на дворі,
Хоч місяць і зорі
Осьвітять наш край
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось?
Іще не лягай!

Не слухає сонце,
За гору сідає
І нам посилає

На всю ніч: прощай!
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось?
І ще не лягай!

Січова пісня.

Написав КЛИМ ОБУХ і ОС. ДОВГАНЮК.

На улиці сурма грає (2 р.)
Гей! То Січ в похід виступає. (2 р.)

Пустити мене моя мати (2 р.)
Гей! та за Січев вандрувати, (2 р.)

Буду тобі день орати,
День орати, день косити,
Гей! три дні ціпом молотити. (2 р.)

Літа орел небесами (2 р.)
Гей! та над нами козаками! (2 р.)

Гей! ти орле ти соколе, (2 р.)
Гей! поведи нас в чисте поле. (2 р.)

За Русь нашу Україну (2 р.)
Гей! мем боротись до загину. (2 р.)

Буйний вітер повіває (2 р.)
Гей! там „Січ“ вправи відбуває. (2 р.)

А гаката подуріла (2 р.)
Гей! як червоні ленти вздріла, (2 р.)

Ми ся братя, не лякаймо (2 р.)
Гей! в товариство ся єднаймо. (2 р.)

В товаристві тая сила (2 р.)

Гей! що гакату ме дусила (2 р.)

Не будем їх виганяти (2 р.)

Гей! самі буйуть утікати. (2 р.)

Рускі хлопці радикали (2 р.)

Гей! „Січ“ козацьку гаснували. (2 р.)

В кождім селі на Підгірню (2 р.)

Гей! Наша слава ходить в пірю. (2 р.)

Кождий хлопець, як та перла (2 р.)

Гей! та сьпіває „Ще не вмерла“. (2 р.)

СІЧОВИЙ ПОКЛИК.

(На нуту „Мир Вам Братя“ Сьпіває ся до вправ)

Не миритись, милі Братя,

А боротись нині нам,

Бо шалїє кат завзятий,

Смерть голосить Русинам.

Гей! у бій ставаймо разом

Грудь при груди до ряду!

Кров жите не жаль віддати

За нарід і вітчину.

Гей, у „Січи“ товариство!

Кличе сурма кошова,

Най воскресне Запорожців

Давна слава та грімка.

Разом, Братя під прапор наш,

Най нас клич єго веде;

Тільки сьмілі пут не знають

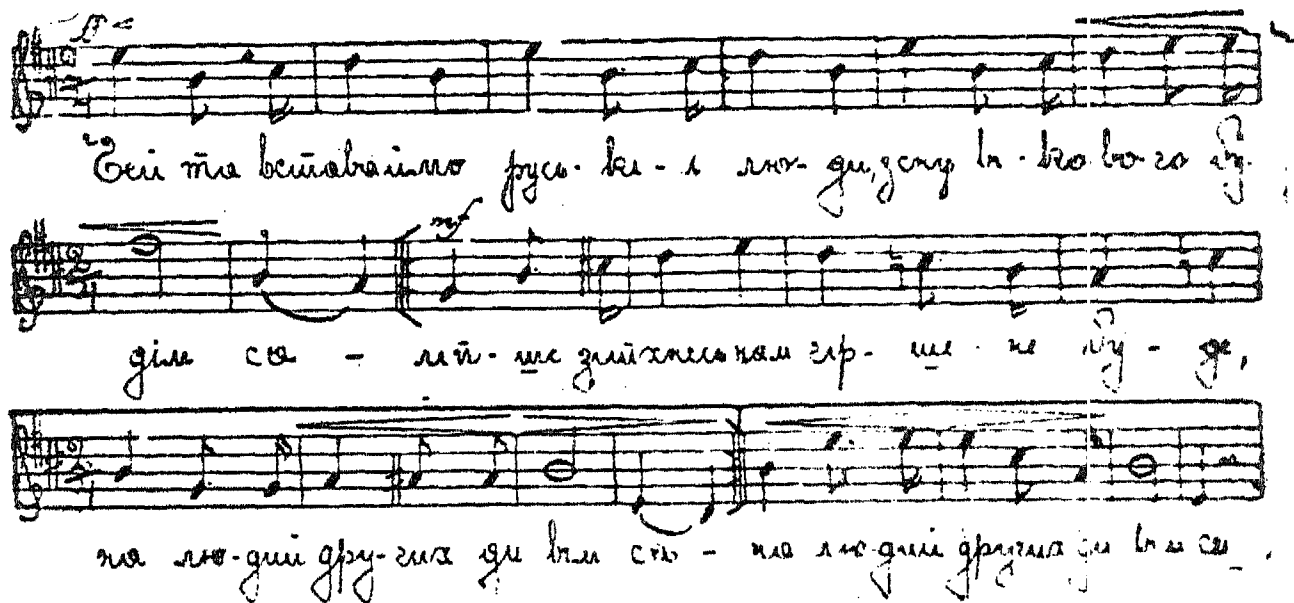
Тільки сьмілих воля жде!

Віра Лебедова.

Марш „Січовиків“.

(Посвята ІІ. січовому съвятови, що відбуло ся
28. червня 1903 р.)

Поволи, до маршу.

Гей та вставаймо руські - лю - ди, з сну ві - ко - во - го бу - дім ся,
ліпше зітхне - сь нам, гірше не бу - де,
на лю - ди - дру - гих ди - вим ся - на лю - ди - дру - гих ди - вим ся.

Гей та вставаймо рускїї люди,
З сну вікового будім ся,
Ліпше зітхнеь нам, гірше не буде,
На людий других дивім ся.

Встаньте старії, встаньте і діти,
Встань, хто вкраїнску кров має!
Годї в дрімотї й нинї сидїти
Як нас весь сьвіт висьміває! . . .

Гей, вже полудне, сонце аж просить,
В полумях вся Русь сьвятая . . .
Працю мужицку вітер розносить,
Іскрами сипле її метає! . . .

Гей, та не даймо Руси горїти,
Рідну вратуймо хоч стрїху,
Щоб нам зі встиду не паленїти
Всім ворогам на потїху. .

Гей, та ратуймо власною долю
Маймо хоч дрібку сумлїня,
Щоб не конали в студени й болю
Ріднїї нам поколїня.

Можна огонь ще братя вгасити
Лиш всі гуртуємось у „Січи“,
Хліба не будем тоді просити
І сьміло всім глянем у вічи . .

Шкода значная, хоч не така ще,
Щоб нам єї не відбити.
Будучність наша, заживем краще,
Тра лиш хотіли й робити . .

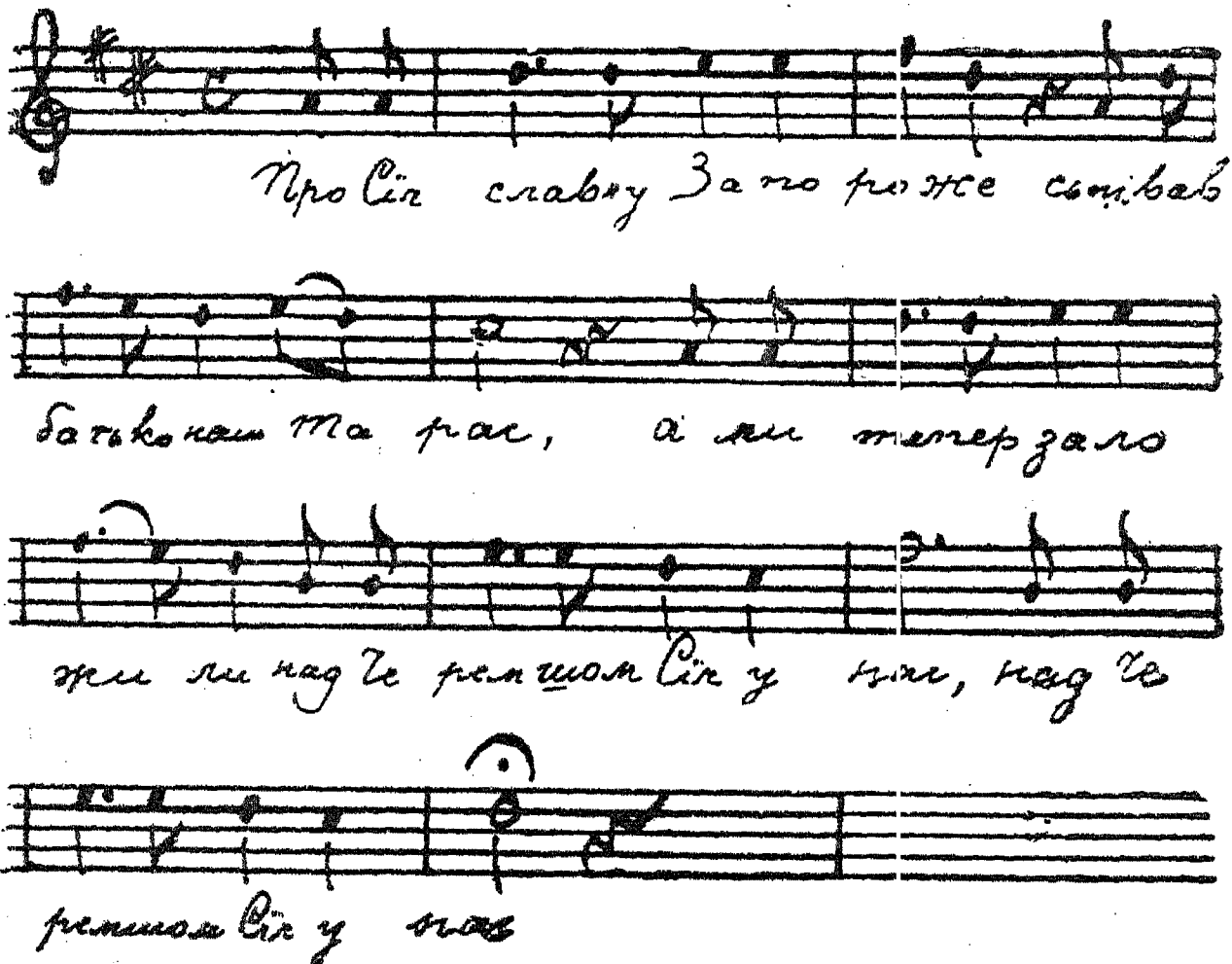
Гей, розбудіть ся, в ряди ставаймо,
Хай з нас не бракне нікого,
„Січи“ усюди та закладаймо
Боронім добра свогого — —

Осип Шпитко.

ПІСНЯ

на założене першої „Січи“ в Завалю над Черемошом.
(5. мая 1900 р.)

(Сьпіваеть ся на нуту „Козак пана не знав з віка“.)

Про Січ славу Зато рожсе сьпівав
Батько наш та нас, а ми темерзало
ми ли над те ретшою Січ у нас, над те
ретшою Січ у нас

Про Січ славно, Запороже
Сьпівав батько наш Тарас,
А ми тепер заложили
Над Черемшем „Січ“ у нас.

Хоч упала Січ дніпрова
Й веселять ся вороги,
То ми тепер над Черемшем
Кіш козацкий завели.

Нехай знають вороженьки,
Що козацкий дух не вмер,
Що як давно процвітав він
Так цвите він і тепер.

Шуми-ж, бистрий Черемоше,
Неси вістку нічю й днем.
Що ми хочем поборотись
Із неправдов і вогнем.

І ти шуми, синий Пруте,
Нехай знають братя всі,
Що ми поміч найти можем
Лиш в козацкому коші.

Тож єднаймося, милі братя,
Заведім жите нове,
Нехай росте і кріпшає
Товариство січове.

А що батькам не удалось
Ми довершим залюбки,
Впаде ворог коли грянуть
Радикали козаки.

Клим Обух.

Не дивуйте ся.

(На нуту: „Гей та вставаймо руській люди“).

Не дивуйте ся, добрії люди,
Що на Україні повстало:
Ой за Дашевом під Сорокою
Множество ляхів пропало.

Перебийніс водить не мною,
Сім сот козаків з собою,
Рубає мечем голови з плечей,
А решту топить водою.

Дивують ляхи, вражії сини,
Що ті козаки вживають:
Вживають вони шуку рибаху,
Ще й соломаху з водою.

Ой чи бач ляше, що по Случ наше,
По костяную могилу,
Як не схотіли, забунтовали,
Та й утерjali Україну.

Головний Комітет Січовий

то найвисша управа Січий. Він веде весь рух січовий, устроює курси січові, уділяє порад і поучень, тож кожда Січ є морально обовязана що року платити до каси ГКС. 2 К, — а крім того 5% чистого доходу з січових фестинів, представлень, концертів і т. д.

Наша славна Україно!

Наша славна Україно, Прабатьківська земля-ла,
Ми за Тебе без упи-ну мем боро-тись кілька си-ли.
До-ро-га Твоя нам слава в серці нашім Ти єди-на
Мила там де степ широкій, мила там де полонина!

Наша славна Україно,
Прабатьківська земле мила,
Ми за Тебе без упину
Мем боротись кілька сили.

Дорога Твоя нам слава,
В серцю нашім Ти єдина,
Мила там, де степ широкий,
Мила там, де верховина.

Наша славна Україно,
В нас для Тебе серце бєть ся,
Повитаєш долі днину,
Свобода Тобі всьміхнеть ся.

Як ту землю не любити.
Таж за нею серце гине,
Ах, для неї тільки жити,
Для вільної України!

Хоть козацтво у могилі,
Ми для Тебе ще живемо,
Ворог вбить Тебе не в силі,
Проч гонить єго будемо.

Ми Тобі здобудем долю,
Краю рідний, укоханий,
І прогонимо неволю
І розломимо кайдани!

Сильвестер Яричевский.

ПІСНЯ

коломийських студентів-вандрівників з 1885 р.

Раз-два-раз-два вперед хлопці ми мандрів-ни ки - - -
І-дем че-рез лі-си го-ри гей-би ко-заки. Нас не му-чать
туди-ди ра-дість нас крі-пить. Де ми гля-нем все-ди
між життя зве-нить -

Раз два! раз два! вперед хлопці
Ми вандрівники!
Ідем через ліси-гори,
Гей-би козаки!
Нас не мучать труди,
Радість нас кріпить,
Де лиш глянем всюди
Піснь життя звенить!

Раз два! Раз два! Вільним кроком.
Дуже не спішім,
Розглядаємось на всі боки.
В села повернім!

Там жиє наш нарід,
Рідні Гуцули,
Довідаймось братя,
Що робять вони.

З верха на верх і в долину
Звернім до колиб,
Довідаймось, чом в тих горах
Схне Гуцул, як гриб!
Даймо єму раду,
Щоб збудивсь зі сну,
Щоб лучивсь в громаду,
І гнав з гір біду.

Шумять води, гучать струї,
Садять з скал мов грім,
Ідем, несем гнів, месть в серцю
Гнобителям всім!
Русе — Україно,
Слїз не проливай,
Ми за тебе згинем
Засвітає рай!

Іван Плешкан.
з Тулови коло Снятина.

Хор сїчсової ватаги

(На арію „Шумі Маріца“.)

Горе приспало рідну хатину —
Неволя тисне руску родину —
Марш! Марш! козаки всі враз —
Раз, два, три! вже бо слухний час!
Край посмутнів наш, села завмерли —
А вороженьки духа нам сперли . . .
Марш! марш! . . .

Чи сліз гіреньких плисти муть ріки
Чи вже пропали всі ми на віки?

Марш! марш! . . .

Гейже до праці: бурян полоти,
Горе-неволю нам побороти!

Марш! марш! . . .

Серцем боротись, ділом ділати,
На все прогнати ворога з хати:

Марш! марш! . . .

І запалити сьвітло просьвіти,
Братнюю душу теплом ogrіти . . .

Марш! марш! . . .

І укріпити єдності діло.
Стати всім разом, як одно тіло . . .

Марш! марш! . . .

А як здобудем нову хатину —
Тривай здорова руска родино! . . .

Марш! марш! . . .

Рідна Вкраїно, тривай здорова:
Наша задача уже готова!

Марш! марш! . . .

Сильвестер Яричевский.

Марш кошового.

Гей, ти батьку, кошовий,
Гей, в тебе голос громовий,
Та загреми, загуди,
Та на вправи нас веди.

Вийшов батько на гору
Тай опер ся о скалу,
Важку думу задумав,
Вірла оком поглядав.

На широкий неба звід
Як сягає руський рід.
Гей ви хлопці, легіні,
Товариші січові!

Куди з вами вандрувать,
Щоб спромогчи супостать?
Чи на моря край сьвіти,
Чи в чужії наймити?

Чи у дома лихо прать
В нужді братів ратувать?
Гляньте, братця соколи,
Сюди й туди навкруги!

З наших горів красоти
Лишили ся лиш хребти,
А на долах з буйних піль
Не збирають лиш кукіль.

А що видруть з тучів гри
Тото нищать пожари,
То громові, то від бур,
Від всіляких секатур.

Гей ви хлопці, цьвіт, краса,
Сило й славо ти наша,
Гей до Січи разом в ряд
Гасіть пожар курних хат!

Най не нищить все до пня
Огонь, злидні, крамола.
Осаули, четарі,
І всі разом рядові.

Бордо й сьміло без страху
По драбині, по даху!
Вперед в дим і в жар іскор
Добро других наш прапор.

Гей ви хлопці, козаки,
Кождий книжку до руки
І мотайте все на ум
Темноту возьміть на глум.

І друг друга полюбіт
Пізнавайте ясний сьвіт, —
То Січ мати зацвите
І всім добро принесе.

Павло Думка

радикальний посол до Сойму краевого

Січова пісня.

(На нуту: „Щасть нам Боже“).

1 Гей, козаче, встати час
глянь, весь сьвіт давно встає!
чом же бракнуть має нас?
покажімо хто ми є!

На Вкраїні засвітає,
лиш подаймо собі руки —
„Січ“ велику силу має,
зникнуть хлопські горя й муки.

2 Гей, міщани, гей, хлопи,
чом розбрились ви в розтіч?
чом, гей струхлії снопи,
гниєте всі день і ніч?

Доста брата в нужді гнити,
брать заплату нагаями,
час житєм вже власним жити
і зірвати з шахраями.

3 Що болить нас, що пече,
знаєм брата, з хлопських віч;
сон дрімота не втече,
перш усього: книжка й „Січ“.

Тож, всі брата, до одного
у мужицьку „Січ“ вступаймо,
від старого до малого —
України бить не даймо.

4 Хоч з „високих“ ген „кругів“
йде на „Січи“ кепска вість —
то ми сьміймось з ворогів,
бо нас в купці враг не з'їсть.

„Січ“ на тих лиш ворогує
що осьвіту проч кидають,
„Січ“ таких лиш бойкотує,
що мужицтво обкрадають.

5 Гей, хто Русин, ще й мужик,
кинь дрімоту власну в піч,
за зубами скрий язик,
тай гайда у славному „Січ“.

В „Січи“ щастє, радість маєм,
в „Січи“ воля й добра міна,
тут весело заспіваєм :

„Ще не вмерла Україна!“

Гриць Щипавка.

ДУМКА.

(Співаєть ся на нуту „Розвивай ся ти високий дубе“).

Сумно мені жити в сьвітї,
Бо волї не маю —
От тепер я про Вкраїну,
Про Матір згадаю.

Що вна також у неволи
У тяженькій плаче . . .
Коли-ж уже пробудить ся
То серце козаче?

Коли стане у нас славне,
Нове Запороже?
Коли мати вороженьків
Усіх переможе?

Бо той ворог єї грозить,
Як вихор по лісі,
Рад-би єї доконати,
Як ластівку в стрісі.

А то, братя, не ластівку,
Не муху здушити —
Маєм розум, маєм волю,
Тра ся боронити.

Бо Україна рідна мати,
Невинна сумує,
За свободов, як голубка,
Гуде та воркує.

Сумно гуде — голос чути
По усій Україні :

„Чи ви спите? Пробудіть ся,
„Сини мої рідні!

„Чи забули рідну Матір,

„Як за вас боролась,

„Чи забули, як я давно

„На ножах кололась,

„Як я кровю червонілась,

„Як вогнем палала?

„Доле тяжка — десь козаків

„Завзятих приспала?

„Десь приспала? Де подів ся

„Козак роз'ярений?

„Чого тепер рід козацький

„Такий опущений?“

Не вмієте, братя, жити

По козацьки в сьвітї,

Не дарував козак свого,

Хотьби й смерть зострітив.

Повій вітре, повій дужий,

Та втвори могили,

Збуди гетьманів відважних,

Що край боронили.

Збуди наші хлопські серця

З просоня твердого,

І навій в них козацького

Завзятя премного.

Ой повіяв тихий вітер
Збудив Запороже,
Збудила ся й та Січ славна,
Що братів споможе.

Покаже ся наша слава
Що Русь не конає,
Що хлоп темний пробудив ся
І волі шукає.

А ми, братя, не дивім ся,
Що кричать падлюки,
Що раді-би нашу Матір
Знова взять на муки.

Не лишаймо брата свого,
Щоб жив у неволи,
Всюди „Січи“ закладаймо
А поборем горе!

Михайло Кузич

Січовик з Безезова нижнього.

Похоронний марш.*)

Ви жертвою в бою нерівнім лягли
З любови до свого народу,
Ви все віддали, що за його змогли,
І щастя і честь і свободу.

Нераз ви конали в вязницях брудних,
Свій суд беззаконний над вами
Катюги судді вирікали, і ви
На смерть волочили кайдани.

*) З сям співом провадять в Росії революціонери
свого товариша на вічний спочинок.

А деспот гуляє на учті гучній,
Неспокій вином заливає
А грізні слова на двірцевій стіні
Огниста рука розставляє :

— Надійде ось час, і повстане народ
У силі могутній — свободі.
Розкине усе, що гнітило його
І скаже напастникам — годі !...“

За вами борців свіжий полк уже йде
На смерть і погибель готовий !...
Прощайте же, братці, ви чесно пройшли
Велику дорогу любови...

Павло Розвій-Поле.

ДО БАНДУРИ.

(Посвята шановному бандуристови Гнату Галайді).

Брени, моя бандуро.
Брени, не угавай !
Велично, не понуро
Співай про рідний край.

Ти бачиш злу недолю,
Сучасний стан гіркий,
То дайже згукам волю
Узявши лад сумний.

І жалібно та га гарно
Мов янголи святі,
Хай струни твої, панно,
Заграють золоті!

Щоб стихло любе лихо,
Вкорилось, як дитя;
Щоб в слухачів утіхи
Збудились почуття;

Щоб сварки всі завмерли
В недоленьки синів,
Щоб сльози їх, як перли,
Схід сонця заяснив.

Щоб їх натхнути духом,
Розжеврить в полум'я;
Щоб встала спільним рухом
Рідненькая земля.

Брени-ж, бандуро, з тиха,
Брени, не угавай;
Козацькая утіхо —
Брени про рідний край!

Як славонькуж козачу,
Минулі ясні дні
Згадаєш — з жалю й плачу,
На другий лад зверни.

Веселої, гучної
Утни у добрий час,
Такої чарівної,
Як можна тільки в нас!

Щоб море захвиліло,
Щоб буря загула,
Щоб лихо заніміло,
Щоб доля розцьвіла!

Щоб грім ударив з неба,
Щоб мертвий стрепенувсь,
Щоб ворог, злий ганеба,
Як віск огня жахнувсь!

Щоб згинули на нивах
Руїн важкі знаки,
Щоб зраділи в могилах
Чубаті козаки:

Щоб хлопці і дівчата
Пішли всі у танець,
Щоб волю рідна мати
Зустріла накінець.

Бренн-ж, бандуро, гучно!
Брени, не угавай —
Нехай гуляє бучно,
Радіє рідний край!

В. Залізник.

Позір! Січи! Соколи! Читальні „Просьвіти“
і інші укр. товариства! Всякі оголо-
шення, друки, афіши і т. п. друкуйте лише у друкарні:

А. В. Кисілевського і Ски в Коломиї,
ул. Арх. Рудольфа

бо там зроблять Вам найліпше і найтаньше.

До руських хлопів.

Чосьте братя потрухліли,
Що житя в Вас ледви чути?
Другі люде орють, сіють,
Ви сидите мов закуті.

Що за чари на Вас впали?
Чи хто лихом заворожив?
Наче цвіти веснянії,
Зимний вітер поморозив!

Чи Вас злидні так здавили,
Що голови годї звести?
Чи Вам лячно може стало,
Світло правди між мир нести?

Чи в достатках раюєте?
Чи почестей позбирали?
Чи добились свого права,
Та сном праведним заспали?

Де Ви братя?! Обізвіть ся,
В кого душа не завмерла,
В кого серце в груди щире,
Лєсть очей му не заперла.

Хто ще в живих — обізви ся!
Скажіть сміло перед світом,
Що Вас гонить в свіг за очі:
Що морозить навіть літом?

Обізвіть ся братя хлопи,
Та питайте й собі ради,

Розбудіте думки й мисли
І лучіть ся до громади.

Скажіть сміло всьому світу,
Що не хочете рабами,
Літа в ярмі коротати!
Що вмієте, так як другі
За честь, долю свою стати.

Обізвіть ся, світлі духи
Щирі хлопські патріоти, —
Розбудіте нове жите,
Щоби лихо побороти!

П. Думка з Купчинець.

В край світа долину.

(На ноту: „Гей братя опришки“).

В край світа долину,
За рідню Україну,
І там му боротись в борбі.
Жите я там зложу,
І печать положу,
На своїм козацькім гробі.

Там вітрець повіє,
Кайданс струшіє,
Україна повстане вільна.
А гріб мій стрясеть ся,
Дух волі зніметь ся,
Й по сьвітї розійдєсь луна.

Ударють тамбори,
О синії гори,

І грохит по дебрах піjde,
Заблисне надія,
Мов чиста лелія,
І сонце нам волі зійде.

Задзвонять кайдани,
Упадуть тирани,
У пропасть — безодню на дно,
Знов ревнуть армати,
І грянуть палати,
На Дніпрі покажесь судно.

Всі ріки ся сплеснуть,
А борці воскреснуть,
Що впали від шаблі катів.
Жупани знімуть ся
І на Дніпр вдадуть ся,
До он-тих славутних берегів.

Знов „Січ“ залюднить ся,
Людом наповнить ся,
Й доволі там буде добра.
Не буде там пана,
Не буде й Івана,
Лиш буде там вольність одна.

Юрко Тополенко
Січовик з Воскресінець.

Український марш.

(На ноту „Гей, та вставаймо, руськії люди“).

Гей ізгадайте, братя — Вкраїнці,
Чим ми на світі бували,
Як волю людську, край наш коханий
Всі ми гуртом ратували!

Гей ізгадайте, знову вставайте :

Рідний народ у неволі :
Будем боротись і працювати,
Щоб нам добути ся долі !

Крови не хочем ми проливати,
Будем, як братя, робити,
Щоб Україні знову придбати
Волі святої й осьвіти.

Воля, осьвіта, рівність, братерство
Збудять ізнов Україну, —
Будем за цеє, братя, стояти,
Будем стоять до загину !

Нас не злякають муки — кайдани :
Правда є дужча за муки, —
Даймо-ж на працю для України
Серце і розум і руки !

В.

Гей гук, мати, гук.

Гей гук, мати, гук,
Де козаки пють
І веселая та доріженька,
Куди вони йдуть.

Кудиж вони йдуть,
Тамбори гудуть ;
Поперед себе тай вороженьків
Облавою пруть.

Зібрались вони
Під рясні дуби ;

Та й чекають пана отамана
На раду к собі

Отаман іде
Як голуб гуде:
Та під білою та березою
Головку кладе.

„Отамане наш!
Не дбаєш за нас;
Бо, бач, наше славне товариство,
Як розгардіяш?“

— Не бійтесь брати,
Ставайте в ряди,
Та підемо разом добиватись
Собі свободи.

Собі і усій
Вкраїні сьвятій!
Гей-же „Січе“, славне товариство,
У преславний бій!

Січова пісня.

(Співаєть ся на нуту „Ходім затю за лісок“
з „Сватаня на Гончарівці“).

Ходім братя, всі у „Січ“,
сердаки знімемо з пліч,
там, веселі парібочки,
постаємо у рядочки,
там без трунків, бійки й злости
вимуштруєм хлопські кости,
що віками гнулись
в рабському ярмі.

В „Січи“ самі козаки,
самі чесні юнаки ;
там справдешні патріоти,
долю чорну хтять збороти,
хлопске лихо гнать сьвітами
і руками і ногами
і здобудуть Україні
мир, гаразд і рай.

В „Січи“ славне право є,
там не їсть ся, анї пє,
там не бють ся п'ястуками
дармоїди з п'яками,
там науку лиш вважають, —
за розпусту проганяють,
бридять ся там зради,
фальшу, темноти.

В „Січи“, брате, крім наук,
є й забави, жартів гук ;
там, хоч шнапсом не заллеш ся,
все здорово посьмієш ся,
поговориш, пожартуєш,
втоми, скуки не учуєш
і веселість в серцю
все будеш носить.

Хто до „Січи“ вступить раз,
то на вічний уже час :
чи малий, чи бородатий,
там бадьорний і завзятий ;
там давні, небори труси —
стались славні в цілій Русі,
„Січ“ бо чародічний
має на всьо лїк.

Гей-же, брате всьо лиши,
„Січи“ душу запиши,
кинь до чорта гірке з перцем,
їй віддай ся щирим серцем;
як охоти трошка маєш,
сам зміниш ся й не пізнаєш,
бо січовикови
в „Січи“ тільки рай.

Хтож не в „Січи“, той не вжарт,
торби січки є не варт,
тратить всюди, куда вступить,
ворог з него шкіру злупить,
той ні ради, ні розради —
в крайну нужду певно впаде,
де бо солідарність —
сила там й жите.

Тож не слухай брате, тих,
що лиш кривда йде від них;
в „Січ“ вступайте всі скоренько
і дорослі і маленькі,
щоб Україну, рідну мати,
у нещастю ратувати,
як колись козацтво
славне на ввесь сьвіт.

Осип Шпитко.

Кожда „Січ“ морально обовязана післати
що року вкладку до Гол.
Комітету Січового в висоті 2 К. до рук скарбника
Дра Микола Лагодинського в Делятині. Котра Січ
сего не робить, тота видко не хоче, аби січова
ідея розширювала ся і укріплювала ся — але
радаби спати, нічо не робити.

Коли Україна борбу розпочала.

Коли Україна борбу розпочала
За свої права за свободу
То в народі зраду кацапня кнувала,
Щирила в народі незгоду.
О честь вам кацапські лайдаки
За ваші роздори шкідливі;
За зраду сухої діждетесь гиляки,
Рублі не допоможуть цареві.

Наш народ не згине, побідити мусить
І сам ме рядить в своій хаті
Всю гніль він кацапску здавить і придусить
У бій Українці завзяті,
А всіх Ефіяльтів в додатку
За підлість, за зраду, за хулу
Їх власнії діти пішлють на Камчатку,
Щоби і сліду з них не було!

Чом? чом? чом?

Чом? чом? чом? Земле моя
Так люба ти мені,
Чом, чом, чом, земле моя,
Чарує так мене, краса твоя?

Чим? чим? чим? манить мене
Пташні твоєї сьпів, душистий цвіт лісів
Чим, чим, чим, манить мене
Водиця струй твоїх, що тут пливе?

Тим, тим, тим, дівчино знай,
Бо тут ти перше світ уздрила в яри літ,
Тим, тим, тим, дівчино знай,
Бо води ті, ліси, твій рідний край?

Тут, тут, тут, діти твої
Пролили кров свою за честь і свободу
Тут, тут, тут, усі твої
Найблизші серденьку і дорогі!

Віра Лебендова.

Поставали козаченьки.

(На нуту „Засвистали козаченьки“).

Поставали козаченьки
Довгими рядами,
Загреміли сурми, труби
На бій з ворогами.

А як ішли козаченьки
До славного бою,
Зашуміли всі прапори
Їм над головою!

А як в бій йшли волі слави
Славно добувати,
Присягали краще згинуть,
А стяг не віддати!

Присягали за Україну
Житє положити,
І кайдани ворожіє
З матери здоймити!

Пішли в похід козаченьки
Тільки стяг ще мріє,
А за ними буйний вітер
По могилах віє.

Віра Лебедова.

Січова шумка.

Товариші, товаришки, щож Вам написати?
Про Січ славно хиба дещо буду Вам сьпівати.
Хто до Січи записаний лекше му жиє ся,
Бо до него січовичка кожда засьміє ся.
Приїде д нему привитає, та шей приголубить,
А хрунь з боку аж казить ся: „ото Січ ся любить“.
„І я у Січ запишу ся — най се кождий знає,
Може й мене січовичка яка покохає“.
Бо що козак давно робив, й тепер не забуде,
Бере ленту через плечі, та йде межи люди.
Козак всюди засьпіває, часом потанцює,
А хоть хруні мліють з злости — він того не чує.
Тому, милі товаришки, на се придивіть ся.
Та чимскорше йдіть до Січи у члени впишіть ся.
Запишіть ся всі до Січи, не тратьте надію,
Приїде козак у старости в найблищу неділю.
А старости для дівчини, як для kota сало,
Кожда-би ся записала, коби ся так стало.
Через тото, козаченьки, на се памятайте,
З старостами хруньську хату кожду оминайте

Василь Урдейчук з Вербіжа нижного.

ВІРА ЛЕБЕДОВА.

В Січ ставай!

(На нуту „Як засядем братя коло чари“).

- 1 В кого стане сили і охоти,
В кого чесним жаром серце бє,
До борби за волю, до роботи
В Січ новітну з нами хай стає.
 У здоровім тілі дух могутний птах,
 Підійме високо волі стяг.

- 2 А хто рабски спину вниз хиляє,
Хто ворожій силі йде під лад,
Для такого місця в нас не має
Трус і зрадник підлий нам не брат.
 Наше товариство не згинає пліч,
 Вольна була й буде славна Січ!

- 3 Сильні тілом, завзятуші духом
Викуємо племя молоде,
Що не впаде під катів обухом
І на службу зраді не піде.
 Розібе кайдани, відворожить тьму,
 Верне Україні свободу!

Січова пісня.

(На нуту „Не сам я ся оженив“).

Гей же братя, товариші, тримаймо ся разом,
Не пускаймо нашої кривди вороженькам плазом!
Гей! Гей: як же славно жити в „Січи“ козаком,
У ленті ходити, звать ся юнаком.

Нехай вони із лютости затискають зуби,
Дітька з'їдять, заким нашої дочекають згуби.

Гей! Гей! і т. д.

Лямполизи, сьвічкогаси на нас уїдають,
Завидують Січам слави, тай нас проклинають

Гей! Гей! і т. д.

А ми, братя, не біймо ся, бо нас є вже сила,
Сім півсоток кріпких Січий від батька Кирила!

Гей! Гей! і т. д.

Ой, зза гори вітер віє, березов колише, —
Не дали нам хруні ради, не дасть і Хомишин.

Гей! Гей! і т. д.

Ой, на горі дуби, дуби, на долі ліщина —
А хтож більшу славу має, як наша дружина?

Гей! Гей! і т. д.

Ой, дружино Січовая, яка в Тобі сила,
Що Ти усіх вороженьків страхом переймила!

Гей! Гей! і т. д.

Гей, хто Січи вірно служить, в того є відвага.
Хтож бо в світі відважнійший, як наша ватага?

Гей! Гей! і т. д.

Тримайтеж ся, хлопці гостро, а ви дівки з пишна,
Котра дівка в Січи була та і за між вийшла.

Гей! Гей! і т. д.

Котра дівка в Січи служить відбуває вправи,
То дістане чоловіка козацкої слави.

Гей! Гей! і т. д.

Іван Харук-Галайда
з Тулови п. снятинського.

(З ч. 56. „Громадского Голосу“ 1906).

З г а д к а.

Де Дніпро наш котить хвилі, рве стрімкі пороги,
Там країна все зелена, славний край розлогий :
Там козацтво виростало, слави, волі добувало,
Україна, Україна, славний край козачий !

Там де Чорне море грає, Бог, Дністер хвилюють
Де шляхами, де степами чумаки вандрують,
Там за нарід і за славу, йшов козак на рать кервазу
Україна, Україна, славний край козачий !

І не стало Запорожа, вже нема гетманів,
Над степами України чути звук кайданів,
І мов сонця цвітка в поли, воскресення жде і волі
Україна, Україна, славний край козачий !

Та не тра нам нарікати, ні дармо сидіти,
В нові Січи гуртуймо ся України діти
Січи знищать всю неволю, в Січах найде красшу долю
Україна, Україна, славний край козачий !

(Перші 4 строфи написав В. Масляк).

Нумо братя, поки час.

Січова піснь на нуту : „Дай нам Боже добрий час !“

Нумо братя, поки час
Закладаймо Січ у нас !

Щоб і з нашого села
Всяка нужда утекла !

Щоб з села, щоб з села
Всяка нужда утекла !

Бо найкрасша нині річ
Закладати всюди Січ,
 Перед нею має страх
 Хитрий звір і гордий птах.
 Ах, ах, ах, має страх
 Хитрий звір і гордий птах!

Січ нам силу тіла дасть,
В своїй хаті своєю власть,
 На погибель ворогам
 А на славу Русинам!
 Ой нам, нам! Ой нам, нам!
 Невмиручим Русинам!

Січ хоронить від огню
Руску хату і сімю,
 І рознесе сьвітла луч
 Від Карпат аж поза Збруч.
 Сьвітла луч, сьвітла луч
 Від Карпат аж поза Збруч!

Січ розжене темноту,
Запануєм там і ту,
 Як лиш єдність злучить нас,
 То настане волі час.
 Бо вже час! Бо вже час,
 Щоб настала воля в нас!

В нас є сила, лише спить,
Натерпілись ми досить:
 Пробудім ю з сего сну,
 А поборем всю біду!
 Ой ду, ду! Ой ду, ду!
 А поборем всю біду!

Най нас згорне всіх любов
Під Січову хоругов!

З нею підем і в огонь

В темну нічку, в білий день!

Гень, гень, ген! І в огонь!

В темну нічку, в білий день!

Любомір Селяньський.

Яблонів 14,9 1903.

ВЕРХОВИНА.

(Николая Устияновича — коломийки — К. Обуха).

Верховино, сьвітку ти наш!

Гей, як у тебе так мило!

Як ігри від пливе тут час,

Свобідно, шумно, весело.

Пане брате товаришу, ой пара з нас пара!

Як пристанемо до Січи буде панам вара!

З верха на верх, а з бору в бір

З легкою в серцю думкою,

В чересі кріс, в руках топір,

Бує легінь тобою.

Тече вода з під города попри нашу хату

Підем завтра пане брате, на січове сьвято.

Ей, що ми там Поділя край і

Нам полонина Поділе,

А бори — степ, ялиця — май,

А зьвіря голос — весіле!

Ой, дівчино, дівчинонько, не запишньої губи.

Як вберу січову ленту, то мене полюбиш.

Не вабить нас баришів лєсть,
Коби лиш порох та цївка,
У Бога сьвіт, у людий честь,
Та овець турма, сопівка.

Пане брате осавуло, постав нас до звіту,
Пїде слава козацькая по цілому сьвіту.

Та коби перс хребет із від
І медвїдь шибнув лїсами,
Завїяв ют, заграв Бєскид,
Черемош гукнув скалами.

Ой, ти батьку отамане, піднеси булаву,
Щоби стали козаченьки у одну лаву.

То ми то час, то ми то піснь,
Молодче нуже в розтвори!
Овечцї сплав з кучерей плїснь
І далї, далї на гори!

Ой затруби сурмаченьку, в сурму голосненько,
Най зрадуєсь засмучене козацьке серденько.

Лїтом цілим, би ніч, би день,
Хлопцї гуляють там наші;
Свобїдна там вода, огень,
Довольно лїса і паші.

Ой, димно ся в Чорногорі, ой димно ся, димно,
Як пристанем до козаків не буде нам стидно.

Там пан не клав ланцухом меж,
Ворог не станув стопою:
Буйная там землі одеж,
Плекана пісней росою.

Ой, у лїсі, гриби, гриби, у лузі підпеньки,
Якіж у вас Сїчовички личка руманенькі.

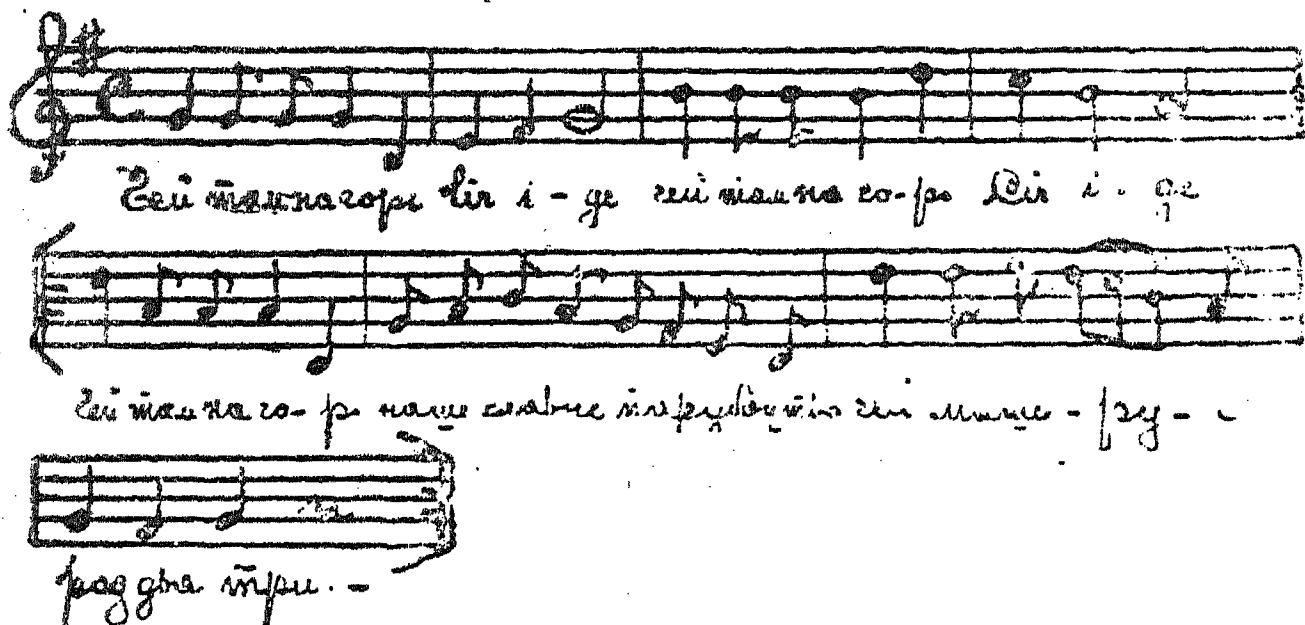
Там то брентить трембіти звук,
Щебече любо сопівка;
А як звіря завие гук,
В челюсти плюне му цівка

Ой, ти жвава Січовичко, такась ми миленька,
Як у літі на нивонці вода студененька.

Як у літі на нивонці води ся напиту,
Так з тобою постояти та поговорити. —

Марш Січовий.

Гей там на горі Січ іде гей малина со-ро Січ іде

Гей малина со-ро наше славне товариство гей маше-ру-

раз два три.

(Співати по два вірші нараз, а не по одному).

Гей! там на горі Січ іде,
Гей! малиновий — стяг несе
Гей! малиновий — наше славне товариство
Гей! машерує — раз, два, три!
Гей! на переді кошовий,
„ як той орел степовий
„ як той орел — наше славне товариство і т. д.
„ а по заду осавул,
„ твердий хлопець, як той мур — і т. д.
„ а по боках четарі

Гей! то сторожі огневі — і т. д.
» отамане батьку наш,
» веди, батьку, вперед нас — і т. д.
» не зальє нас вражий вал,
» бо з нас кождий радикал — і т. д.
» молод хлопче позір май,
» та до Січи приставай — і т. д.
» наша Січа дорога,
» як та мати всім одна — і т. д.
» повій вітре з синих гір,
» на прапор наш, на топір — і т. д.
» повій вітре зі степів,
» дай нам силу козаків — і т. д.
» дай нам силу й відвагу,
» Україні на славу — і т. д.

Гуцульська пісня.

На нуту пісні „Гей там на горі Січ іде).

Написав СІЧОВИЙ БАТЬКО.

Гей, Чорна Гора зраділа
Гей, як „Січ“ славно — узріла,
Гей, як „Січ“ славно — наше славне товариство
Гей, машерує раз, два, три.

Гей, і Черемош звеселїв,
Гей, як почув козацкий сьпів.

Гей, і той Гуцул не той став,
Гей, як червону ленту вбрав.

Гей, Гуцул коня сідляє,
Гей, на гуцулку моргає.

Гей, ти гуцулко, зазулько

Гей, йди до „Січи“ голубко.

Гей, бо „Січ“ славна встанова,

Гей, нашої слава обнова.

Гей, чи ти Гуцул загорів,

Гей, полонини заподів?

Гей, чи ти Гуцул не здоров,

Гей, що в годованці пішов?

Гей, ще ти Гуцул не здурів,

Гей, щоб боятись паничів.

Гей, ти Гуцуле — стороже,

Гей, кинь любаску, небоже,

Гей, пильнуй жінки і хати,

Гей, та учи ся ся читати.

Гей, кинь горівку палену,

Гей, тай пий воду студену

Гей, тай горячий пий чайок,

Гей, щоб був добрий голосок.

Гей, Гуцул чести стережи,

Гей, рук нікому не лижи,

Гей, та нікому не кланяйся,

Гей, та до „Січи“ пригортайся!

Гей, радикалом кріпким будь,

Гей, батьків слави не забудь!

Гей, з „чорнов хмаров“ поробись

Гей, чорноризцям не корись.

Гей, та заграйте в трембіту,

Гей, пустіть голос по світу

Гей, пустіть голос горами,

Гей, що і Гуцул з долами!

Гей, щоби сьвіт до того звик,
Гей, що і Гуцул Січовик!

Гей, славний Довбуш, пробудись!
Гей, на Гуцулів подививсь!

Гей, ти Довбуше, ватажку,
Гей, дай нам силу юнацку!

Гей, дай нам ясний твій топір,
Гей, щоб він волю вніс до гір!

Гей, та не бити-рубати,
Гей, та до купи скликати!

Січова пісня.

(Співаєть ся на нуту: „Ой сніг плющить і мороз тріщить“).

Гей Січ іде,
Красен мак цвите!
Кому прикре наше діло, —
Нам воно сьвяте.

Гей Січ іде,
Топірцями брень!
Кому люба чорна пільма
А нам ясний день!

Гей Січ іде,
Мов пчола гуде . . .
Разом руки, разом серця,
І гаразд буде.

Гей Січ іде,
Підківками брязь!
В нашій хаті наша воля,
А всім зайдам зась!

(З „Н. Громадского Голосу“ 1905 р.) *Іван Франко.*

СІЧОВА ПІСНЯ.

Написав МАКСИМ ЗАЛІЗНЯК.

Ой зацвила черемшина, з неї цвіт приупав,
Гей-ей! Гей! З неї цвіт приупав!

Машерують козаченьки, бо такий приказ впав,
Гей-ей! Гей! Бо такий приказ впав.

Подиви ся, моя мамо, тай у ту квартиру,
Гей-ей! Гей! і т. д.

Спускає ся „Січ“ преславна з гори на долину,
А мій милий, чорнобривий, в-сам-перед ступає,
І ясною булавою на всі боки махає,

За ним славне товариство, як той мак, як той мак,
Ніженьками вибиває в оден такт, в оден такт.

Межи ними пан хорунжий, хоругав як той цвіт,
За нев підуть козаченьки аж за море, на край-сьвіт.

А преславний осавула чогось бров насупив,
І козацкі свої вуса аж за вуха закрутив.

Ой, ти славний осавуло, не сумуй, не сумуй!
А із нами козаками погарцюй, погарцюй!

Ой, ти славний осавуло, не вдавай ся в тугу,
Вийде слава козацкая з Великого Лугу!

Лиш ставаймо милі братя, в оден ряд, в оден ряд
І наперед поступаймо, ані кроку назад!

Переймім ся, милі братя, братским духом новим,
І за наше право стіймо з огнем в груди сьвятим.

А пропадугь вороженьки, мов туман, мов туман,
І хлоп руский в своїй землі стане пан, стане пан.

І зас'яє нова зоря на весь край, на весь край,
І від Тиси до Кубаня стане рай, стане рай!

(З „Зорі“).

Гей, на горі там женці жнуть.

Гей, на горі там женці жнуть ; (2 рази)

А по-під горою, по-під зеленою, козаки йдуть.

По-переду Дорошенко ; (2 рази)

Веде своє військо, веде запорозке хорошенько.

По середині пан хорунжий ; (2 рази)

Під ним кониченько, під ним вороненький грає дужий

А по-заду Сагайдачний ; (2 рази)

Що проміняв жінку на тютюн та люльку, необачний

Гей, верни ся Сагайдачний ; (2 рази)

Возьми свою жінку, віддай тютюн люльку, необачний

Мені з жінков не возить ся ; (2 рази)

А тютюн і люлька козаку в дорозі знадобить ся.

Гей, хто в лісі, озови ся ; (2 рази)

Та викрешем огню, закуримо люльку, не жури ся.

Марш Січовий*)

(Співаєть ся на нуту: „Соколи, Соколи...“)

Написала Віра Лебедова.

У Січи! у Січи! гуртуймось брати,

Най слава козацка возстане,

Най клич наш побудить дрімучі хати,

Взиває зривати кайдани.

Боролись завзято колись-то діди,

Кістками степи укривали,

В кітлах розжарених палились они,

На палях у Турка конали.

*) Можна співати до вправ.

До бою! до бою! зве поклик і нас,
Та не на рушниці, шаблюки,
Инакша днесь зброя, инакший бо час,
В нас зброя просьвіти і злуки.

Доволі сварились колись-то діди,
Пора нам єднати ся нині,
Лиш в лучности сильні добудуть сини
І волі і щастя Україні.

Гей хлопці, молодці! як мур всі тверді,
Погляньте на стяг наш там на горі:
„Усі за одного, оден за усі!“
Сієє на нашім прапорі.

Доволі ходили в ярмах вже діди,
Доволі згинати й нам спину
Лиш сьмілим завзятем поставлять сини
Вільну, самостійну Україну!

(З „Громадского Голосу“ ч. 2 з 1904 р.)

Січова пісня.

(На нуту: „У Києві на риночку“).

Темна нічка над хатами,
Свище вітер конарями.
Пожар стріху продирає,
Вітер іскри розсіває.
Позір! Позір! Позір!

„Не лети, огню, високо,
Не стели ся так широко!
Нашу працю забираєш,
Сірий попіл нам лишаєш!“

Серце людям з болю рве ся,
Поломіль гуде, сьміє ся
Тай жене в чужі обори,
Жре стодоли і комори.

Ой, що тамки задзвеніло?
Та щож тамки згомоніло?
То Січовики в повнім кроці,
Сьвітить їм топір при боці.

Швидко лізуть драбинками,
Розривають жар гаками.
Парить пожар руки, ноги,
Не вступає ся з дороги.

А вітри му помагають,
Димом очи набивають,
Димом очи набивають,
Головеньки розкидають.

„Трубка кличе, трубка каже,
Зможемо тя, лютий враже!
Ворога бють менші сили
Що ся разом получили!“

Стали хлопці ланцухами,
Воду подають ведрами,
Сикавкою мечуть струю
В полемінь ту скаженую.

Струя скаче щораз висше,
Поломіль паде все низше.
Впав огонь, вже загибає,
Січовикам ся кланяє:

„Перше міг я панувати,
Нині мушу загибати.

Страшив всіх я що годни,
Аж Січовики мя побідили!

„Ми, Січовики, Русь бороним,
Від огню її хороним.
Як огонь нас не змагає,
Жадень ворог не злякає.

Наші руки, наші груди
Здусять вражу напасть всюди.
Тай Русь-Україру рідну
Зробим сильну і свободну!“

Г а й д а м а к и.

Ми гайдамаки, ми всі однакі,
Ми ненавидим вороже ярмо,
Йшли діди на муки, підем і правнуки,
Ми за народ жите своє дамо.

Не тіш ся враже! Сотка поляже,
Тисяч натомість стане до борби.
За чорну знезагу склали ми присягу:
Вести борбу — поневолені раби.

Наша присяга: кривда, відвага,
Воля України, скривджених добро —
Ними ся клянемо, пок' живі будемо,
Ломить, палить, кайдани й ярмо!

Пірвем кайдани, які тирани
Кріпше і кріпше сковують що дня,
Бо ми гайдамаки, местники завзяті
Не боїмось куль, ножів ні огня.

КОЛЯДА.

(На ноту: „Вселенная весели ся“).

Днесь, Вкраїно, весели ся
Твій народ вже пробудив ся,
Совокупно боресь жваво,
Щоб добути собі право
Рівне всім! (3 рази).

Вже досить ми наслужились,
На неробів наробились
Час нам, Братя, розум мати
Рук нікому не лизати,
Собі жити, не служити
Ворогам.

Ситі руки все гордять ся,
Привілеїв все держать ся
Та на рівність нарікають
І як можуть, обкрадають
Закони (3 рази).

Ясна зоря просьвічає,
Свої проміня пускає
І у наші хлопські хати,
Щоби можна нам пізнати
Цілий сьвіт (3 рази).

Томуж, Братя, уважаймо:
Езуїтників минаймо,
Й не слухаймо, що „Основа“
„Нива“ і „Народні Слова“
Наплетуть (3 рази).

Щоб в нас воля панувала,
Мусим дбати, щоб остала
В руках хлопських хлопська справа,
А здвигне ся в сьвіті слава
Вкраїни (3 рази).

Гринь Булик

господар в Бутинах пов. жовківського.

Інтерпеляція

посла дра К. Трильовського і товаришів до Їго Ексцеленції пана Міністра судівництва в справі конфіскати прокураторією в Чернівцях деяких поезій Гриця Щипавки.

Прокураторія в Чернівцях сконфіскувала отсю пісню:

О ШТРАЙКУ.

(На ноту: „Ах пора приходить, треба умирати“).

Ах, жнива приходять, треба штрайкувати,
Посіпак з подвіря буком проганяти.

День, година утікає,
А дідич ся аж встікає —
Готовім ся всі.

Бойкот разом з штрайком є тепер сучасний,
Обшарникам станесь він страшний і нещасний.

Всі будуть ся гризти, жерти,
І волосе з лоба дерти,
Як прийдуть жнива...

Газети затрублять на всі сьвіта части,
Взивати муть Польщу і всі ц. к. власти,

Щоби „Креси“ ратували,
Гайдамак всіх постріляли,
Як стеклих собак.

Та право державне стріляти не каже,
А хоча за правду де-хто й поляже —

Усьвятять того правнуки,
Що поніс смерть серед муки
За волю і честь.

Бідний обшарнику, що будеш робити,
Як житце й пшеничка стануть на пни гнити?

Тогди крикнеш : „Niech szlag trafi,
Wszystkie ruskie paragrafy!“

І в жебри підеш!...

Ах, хтож тобі в той час вижне і покосить,
Хто вже готовеньке у шпихлїр поносить?

На Мазурів лиш спусти ся

І машини теж держи ся,

А певно впадеш.

Мазури не глупі, щоби за пів — дармо

Робили і сили стратили на марно —

А й машина, мій ти пане,

Сама в полю дурнем стане

І не втне стебла.

І ви „лацінніки!“ час вже розум мати,

Й до нас, оборонців своїх, приступати!

Де хрунів порода файна,

Там і нужда завше крайна,

Без хрунів — то рай!

Запитуємо Єго Ексцеленцію Пана Міністра судівництва:

„Як задумує він оправдати сю конфіскату?“

Др. Трильовський і тов.

Канцелярія адвоката

Дра Кирила Трильовського

в Яблоніві

висилає оттакі дуже цікаві і дешеві книжочки :

- 1) Груба, цікава читанка „ЗАПОРОЖЕЦЬ“ (містить 24 поезії, 27 оповідань і розвідок, 22 образки) 10 примірників 2 К. 06 сот.
- 2) Політичні коляди 20 с. — 12 штук 2 К. 06 с.
- 3) Отаман 50 сот. — 12 штук 5 К. 06 сот.
- 4) Робіть контракти 4 сот. — 12 штук 46 сот.
- 5) Потоцкий-Січинський-Шептицкий 40 сот. — 12 штук 4 К. 06 сот.
- 6) На чатах 10 сот. — 12 книжочок 1 К. 06 с.
- 7) Наш меч і клич 10 сот. — 12 книж. 1 К. 06 с.
- 8) Річник Хлопської Правди 1 К. 20 сот.
- 9) Odpowiedź Dr. Tryłowskiego — W. Feldmanowi 50 сот. — 12 книж. 5 К. 06 сот.
- 10) Хто помагає Столипінови 20 сот. — 12 книжочок 2 К. 06 сот.
- 11) Січова кантичка 30 с. — 12 книж. 3 К. 06 с.

Вибір різних книжочок — також не вичислених повисше —, добре на поларунок, для читальні і т. д. пачки по 3 К, 5 К, 10 К. і 20 К. — при чім даємо значний опуст.

Кошта пересилки оплачує купуючий.

Адрес : Др. Кирило Трильовський в Яблоніві.

Підслухане.

А. То ви куме кажете, що у нашім селі повинна бути МОЛОЧАРНЯ.

В. Так, ви повинні заложити і то ще сеї зими.

А. А є з тої молочарні який хосен?

В. Ви ще питаєте? Прийдіт до мене а переконаєте ся наочно з книжок, котрі завів я в своїй молочарни, що річно маю около **2.000** корон чистого доходу.

А. Та — вкінци може би я й взяв ся до того інтересу, але не знаю як.

В. Байка. В Коломиї є наш чоловік, котрий уділяє всяких порад в справах молочарських, а в разі потреби виучує кожного як вести молочарню, аби був великий дохід. За его порадою й я взяв ся до молочарства.

А. А яка до него адреса?

В. Адресуйте виразно так:

Теофіль Навчук в Коломиї.

== Що року виходить в Коломиї ==
найкрасший календар
„ЗАПОРОЖЕЦЬ”

що найліпше надає ся до борби із клерикалізмом, та кожного виучує, як найліпше бороти ся о хлопську долю. Кожда ліпша книгарня продає его по 70 с. А за 7 К 06 с. висилає 12 календарів оплачено

Видавництво календаря

 „ЗАПОРОЖЕЦЬ”

в Коломиї, вул. Франц-Йосифа 9.

Асекуруйте своє майно від огню в „ДНІСТРІ“!

Кожний Русин повинен асекуровати ся від огню, щоби на случай пожежі не понести страти, бо достаток одиниці то добробит цілого народу. Кожний Русин повинен асекуровати ся тільки в рускім товаристві взаїмних обезпечень

 „ДНІСТЕР“

Нема жадного иншого руского товариства асекураційного, тільки один

 „ДНІСТЕР“

„Дністер“ рахує найдешевші оплати заобезпеченя селяньских будинків.

„Дністер“ звертає кождорічний чистий зиск своїм членам; на рік 1911 виносить зворот 10⁰/₀.

„Дністер“ оцінює та виплачує шкоди по огни скоро і ретельно, а до комісії запрошує все двох господарів на оцінителів.

„Дністер“ дає підмоги руским школам і бурсам, де виховують ся селяньські діти. Люди асекуровані в „Дністрі“ можуть дістати позичку у всіх великих Банках і в Товаристві взаїмного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ виносять з кінцем 1910 року 3,052.250 корон.

„Дністер“ приймає обезпеченя на жите у всіх догідних комбінациях (на дожите, посмертні капітали, посаги, ренти).

В „Дністрі“ можна обезпечати від крадежи з вломом движимости всякого рода, а товариства кредитові готівку, цінні папери і векслі за дешевою оплатою премії. — Адреса „Дністра“ : Товариство взаїмних обезпечень „Дністер“ у Львові, у власнім домі улица Руска ч. 20.

Не кожда Січ але кождий Січовик і кождий
:: щирый Радикал повинен предплачувати ::

„Громадський Голос“

найліпшу хлопську газету, що завзято боронить
кожду хлопську справу. Виходить раз на тиждень.
Річно коштує 4 корони.

➡ Адрес: „Громадський Голос“, Львів ➡
вулиця Коперника ч. 16.

Дім торговельно-промисловий

„ДОСТАВА“

стов. зареєстр. з обмеж. порук. у Льво-
ві. — Дирекция: Львів, ул. Домініканська
ч. 4. I. поверх — Склади: у Львові, ул.
Руска ч. 20. — в Станиславові, пл. Смоль-
ки ч. 1. — в Перемишли, ринок ч. 20.

Поручає свої багато заосмотрені склади найрізно-
роднійшої церковної утвари, бронзів, риз, різьби,
образів олійних і на картонах до церков, читалень
і сьвітлиць, далше вишивки (плащениці, шалі
і суконки). — Приймає до направи і відновлення
ризи церковні, бронзи, чаші, золитить огнево і дуже
трєвало. — Поручає брацтвам випробованих різь-
барів для виконування іконостосів і престолів, перво-
рядних малярів для церков. — Для „Січий“ і „Со-
колів“ і товариств ремісничих поручає прєгарні
прапори від найдешевших до найвибагливіших
з образами олійними або гафтованими, з козаць-
кими буньчуками і емаліюваними або золоченими
емблемами. До прапорів додає всі потрібні інструкції,
рисунки, регуляміна і поданя даром.

Жадайте зараз присилки дуже цікавої брошурки під
заг. „Прапор“ даром і оплачено. — За шадничі вкладки
платить ся 6⁰/₁₀₀. Удїл 20 К, вписове 1 К, порука дворазова.

НА РЕВМАТИЗМ

гостец, постріл (ischias) і всілякі ломаня
поручає ся знамените средство

Linimentum gaultheriae compositum

з маркою
охоронною

NERWOL

хемика дра ЮЛІЯ ФРАНЦОЗА, аптикаря в Тернополи. Есть то натиране, від котрого устають болі та котре приносить хорим правдиву полекшу. Нерволь Дра ФРАНЦОЗА поручають лікарські поваги, а на гігієнічних виставах в Парижи, у Відни і у Львові 1906 року зістав відзначений золотими медалями, почетними дипльомами і почетними хрестами. — Тисячі подяк.

Висилка два рази на день до всіх країв сьвіта.
Ціна фляшки вже з описом ужитя 80 сот. на реком. порго 45 сот. осібно.

При замовленю 10 фляшок посилає ся франко, не числячи також опакованя, за посліплатою 8 корон.

25 фляшок франко за 18 К. 40 сот.

Головний склад висилковий і точний адрес :

Др. Юлій Француз в Тернополи

ул. Руська № 77.

Крім того „**НЕРВОЛЬ**“ Дра ФРАНЦОЗА можна дістати майже в кожній аптиці.

Сором тому селу, де нема ще „СІЧИ“. Сором і ще раз сором! Бо Січ то найліпша хлопська організація. Пишіть по статути і поучене до посла Дра Кирила Трильовського в Яблонові, а на відповідь залучіть марку за 10 сотиків. Чим скорше, тим ліпше! Най знають вороженьки, що ми не спимо! До діла Братя!

Дрогерія під „Провидінем Божим“ в Коломиї

поручає :

„МОРСЬКУ ЦИБУЛЮ, ТІСТО ФОСФОРОВЕ
і ГАЛКИ ФОСФОРОВІ“, трійки на миши і щурі
по полях і в хатах, ціна по 10 сот. і висше.

„НАСІННУ ЗАПРАВУ ДІПІЯ“ проти сніти в пше-
ниці, ячменю, вівсі, просї, кукурудзі і т. ин.
Ціна 26 і 50 сот.

„ГАКАТОЛЬ“ порошок, що убиває блощиці, сто-
ноги, шваби, каракони і таргани. Ціна 20 сот.

„ПОРКАН“ порошок до тученя свинь і овець,
дуже добрий і вельми розповсюджений в пач-
ках по 30 сот.

„ШВАЙЦАРСЬКИЙ ПОРОШОК“ для худоби, до-
дає охоти до їди, поправляє товар а у коров
побільшає скількість молока. — Коробка по
30, 50 і 80 сот.

„ПОРОШОК ВІД КАШЛЮ“ для коней, коров,
овець, кіз і ин. — Ціна 50 сот. і 1 кор.

„ФЛЮІД РЕСТИТУЦІЙНИЙ“ до натираня ослаб-
лених ніг у коней. — Ціна 1 літра 4 кор.

„ПЛИН“ проти заразі у курей і інших домашних
птахів. — Ціна 10 сот. і висше.

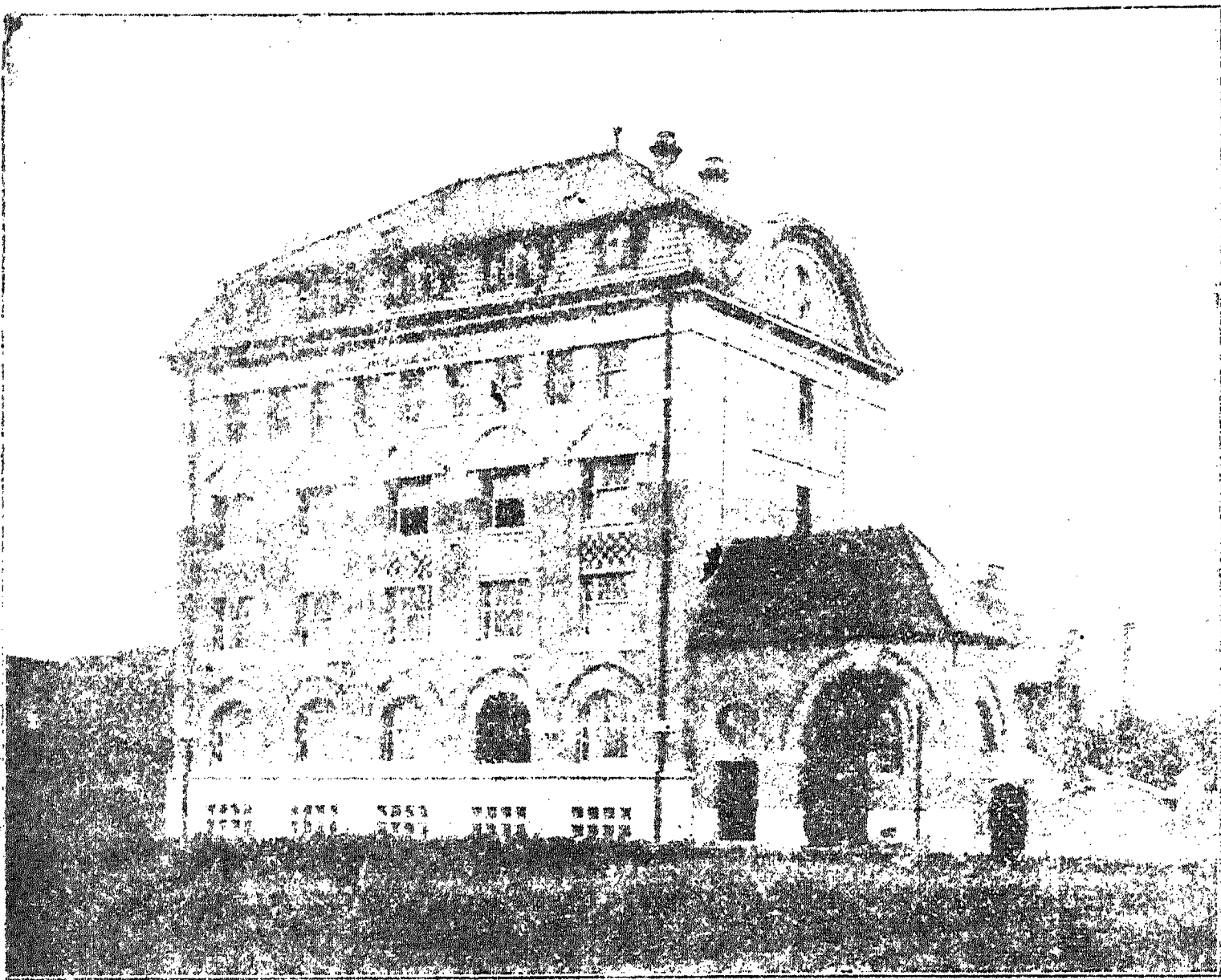
Крім висше наведених средств має на складі
Дрогерія під „Провидінем Божим“ в Коломиї
всякі інші средства краєві і заграничні і продає

 по найнизших цінах.

Всі замовленя з провінції полагоджує ся від-
воротною почтою. З поважанем

Евстахій Турянський

магістер фармації і властитель Дрогерії
під „Провидінем Божим в Коломиї.

Будинок, в котрім містять ся бюра славнозвісної фабрики Dr. Gaspary & Co., збудований з 355.000 цегол і покритий 15.000 дахівками з піску і цементу.

Всі машини і форми

до зужитя піску, шутру, відпадків каміня і т. п.

==== машини : ====

1) до виробу цементових цегол, 2) до виробу цементових дахівок, 3) до виробу порожних і повних бльоків. — Ф о р м и до керничних кругів і сходів.

Праси до різного рода плиток

до виложуваня підліг, стін і хідників. Машини : до розбиваня каміня, до мішаня бетону, до вальцованя піску, до полоканя піску. — Фабрика машин :

Dr. GASPARY & Co., Markranstädt (Deutschland.)

Даром розсліджуємо пісок і виконуємо пробні роботи. Уряджуємо фабрики фаховими силами. Просимо відвидіти нашу фабрику. Завсїгди є багато машин в русї.

➡ Брошуру № 381. висилаємо даром. ➡